

სტუმარ-მასპინძელი

|

ღამის წყვდიადში ჩაფლული,

გამტკნარებულის სახითა,

მოსჩანს ქისტეთის მიდამო

სალის კლდეების ტახტითა.

ბნელს ხევზე მოჰყეფს მდინარე,

გულამღვრეული ჯავრითა.

გადმოხრილიყვნენ მთანიცა,

ხელ-პირს იბანდენ წყალზედა;

ბევრი მომკვდარა მათს მკერდზე,

სისხლს ვერ იხდენენ ტანზედა;

ძმის მკვლელის სისხლი სწყურია,

კაცი რამ მოდის გზაზედა.

გზას ვამბობ, თორემ რა გზაა.

ვიწრო ბილიკი კლდეზედა?

სავალად მეტად ძნელია,

ფეხს ძლივს აცილებს ფეხზედა.

გაღმა სჩანს ქისტის სოფელი

არწივის ბუდესავითა, -

საამო არის საცქერლად

დიაცის უბესავითა.

სოფლის თავს სძინავს შავს ნისლსა

დაფიქრებულის სახითა.

ყურს უგდებს არე-მარესა,

გულ-ლადობს სანახავითა.

სტუმარი ცოტა ხანისა

ხვალ სხვაგან წავა აქითა.

წავა, გადივლის გორებსა,

ქედებსა ყინულიანსა;

აბნელებს, უხილავად ჰქმნის

ქვეყანას ხილულიანსა.

თუ მონადირეს ატირებს,

გზა-დაკარგულსა კლდეშია,

ალაღებს მგელსა და ქურდსა,

მთარულთ სიბნელეშია.

||

ზევიდამ ვინღაც უცნობმა

კლდის ლოდი გადმოაგორა,

მგზავრმა შეჰხედა პირ-აღმე,

წინ უდგას მაღალი გორა.

ყურს უგდებს... ცოტა ხანს შემდეგ

მოესმა ქვიშის ჩხრიალი.

მგზავრი სიათას იმარჯვებს:

მტერი არ იყოს ტიალი.

შესცქერის გაფაციცებით

ფეხზე შემდგარის თოფითა,

ჰხედავს, რომ მოალაჯუნებს

კაცი ორ-კაპის ჯოხითა.

შავი რამ მოსთრავს პირ-თავქვე,

ქვიშა ქანავდა იმითა.

არას ამბობდა უცნობი,

სიტყვა არ მოსდის პირითა.

უპრჭყვინავს სალტა თოფისა,

ვით წვიმის ცვარი დილითა.

- ვინ ხარ, რა სულიერი ხარ,

რას იარები ამ დროსა?

- ვინ გინდა? მონადირე ვარ,

კაცს შენ ვერ გხედავ სანდოსა.

- რაობით სანდო არა ვარ?

სიტყვას რად ამბობ მცდარესა?

ვითომ, რომ დავხეტიალობ

შენებრ ამ კლდიან მხარესა?

მეც მონადირე გახლავარ,

დღეს-კი ვეხეტე უბრალოდ.

- წესია მონადირისა,

ხომ მაინც დაჰრჩი უვალოდ?

- ესეც ვალია, ძმობილო,

ძლივს-ღა დავათრევ ფეხებსა,

სულ დავიარე ჭიუხი,

არა ვსტოვებდი ხეებსა.

ზედ შავი ნისლი ჩამოწვა,

ნიავი მოსცა ძლიერი,

ხევებით შემომღმუოდა,

როგორაც მგელი მშიერი.

თვალ-წინ გზას ვეღარ ვირჩევდი,

კლდეზე გადვარდნას ვლამობდი,

ხამად ვარ, გეზი არ ვიცი,

ამით ძლიერა ვწვალობდი.

ბევრგან დავაფთხე ნადირი,

ცხადად ფეხის ხმა მესმოდა,

ან როცა გადაფრენილის

ჯიხვის რქა კლდეებს ესმოდა.

ის იყო გულის საკლავი,
თვალით ვერაფერს ვხედავდი,
სროლას, ან მოკვლას ვინ იტყვის,
წინ სვლას ველარა ვხედავდი.

უცნობი ახლოს მივიდა,
შორი-ახლოსა მდგომარე,
“გამარჯვებო” მისძახა,
“ნუ სჩივი, ნუ ხარ მწყრომარე”.

- შენც გაგიმარჯოს, ძმობილო,
ჰხოცო ნადირი მხტომარე.

- აი, ნადირი, რას სჩივი? -

უჩვენა ჯიხვი რქიანი, -
მკვდარი, რქებ-გადაგდებული,
დადუმებული, ჭკვიანი.

თუ გინდა ეხლავ გავიყოთ,
როგორც ამხანაგთ, ორადა,
ჩიჩქიც არ მინდა მე მეტი,
გავინაწილოთ სწორადა.

ამალამ ჩემთან წამოდი,
სახლი არ მიდგა შორადა.

სადაური ხარ, ძმობილო?

სახელიც მითხარ შენია.

ნუ სწუხარ, საზოდო შენთვისაც

დღეს უფალს გაუჩენია.

წილი გდებია შენაცა

ამ ჩემგან მოკლულს ჯიხვშია.

რად გიკვირს, არ გეხუმრები,

არც გეფერები პირშია.

მაშ, თუ ეს ასე არ არის,

რად შამეფეთე ამ დროსა?!

შაჰრცხვეს, ჩემს თავად, ვინც შენა

ნაწილი დაგიკარგოსა.

რა გქვიან? სახელი მითხარ,

ხევსური სჩანხარ იერთ.

- ნუნუა მქვიან, ძმისაო,

გადმოხვეწილი ჭიელით, -

იცრუა ზვიადაურმა,

თვისი სახელი დამალა.

რა ქნას? მის სახელს იცნობენ,

ქისტებს ბევრს სისხლი ავალა;

ბევრს ქისტს მოაჭრა მარჯვენა,

უდროდ საფლავში ჩალალა.

- შენი სახელიც მასწავლე,

ჩემი ხომ გითხარ მართლადა.

- ჯოყოლა მქვიან, ძობილო,

ალხასტაისძე გვარადა;

არ მოგვიხდება, ერთურთში

სიტყვა ვიუბნოთ მცდარადა.

სახლი აქ ჯარეგას მიდგა,

ქავი და ციხე კარადა.

ამალამ ჩემთან წამოდი,

მე გაგიძღვები თავადა.

თუ კარგად არ დაგიხვდები,

არც დაგიხვდები ავადა.

ხვალ თითონ იცი, ძმობილო,

საითაც გინდა, იარე.

ზოგს მე გაიმბობ ჩემს დარდსა,

ზოგიც შენ გამიზიარე.

- საცა არ მიხნავ, ძმობილო,

იქ ვმკო - ეს სადაურია?

ყელი მოგიჭრავ ჯიხვისთვის,

ფეხებიც ჩატყაულია.

გესტუმრო, უარს არ გეტყვი,

გიშველი ჯიხვის ზიდვასა,

წილს-კი არ მოგთხოვ, იცოდე,

თავს არ ვაკადრებ იმასა.

შამოატყავს ნადირი,

წავიდნენ ჯარეგაშია,

ბევრი იუბნეს ამბავი,

ერთურთს გაეცნენ გზაშია.

III

მივიდნენ, კომკები დაჩნდა,

აქა-იქ ჰყეფენ ძაღლები;

კარებში იცქირებიან

ცნობისმოყვარე ბაღლები.

დაეტყო ცხადად კლდის მსგავსად

სიპით ნაგები სახლები.

- აი, ეს ჩემი ოჯახი,

ჩემი ციხე და სახლია;

მობმანდი, როგორც ძმა ძმასთან.

ნათლიძამასთან - ნათლია.

ცოლს დაუძახა ჯოყოლამ:

- გამოიხედე კარშია! -

ეტყობა თავმოწონება

მასპინძელს საუბარშია.

სდგანან დერეფანს, უცდიან...

ცეცხლი ჰკრთებოდა ღველფზედა,

ჩონგურს უკრავდა, დროული

კაცი რამ უჯდა გვერდზედა.

დაჰმღერდა გმირობისასა,

მამა-პაპათა ცდისასა:

როგორ არბევდნენ ფშავ-ხევსურთ,

სისხლს არ არჩენდენ ძმისასა;

ყველგან მადლობას სწირავენ

მარჯვენას კაის ყმისასა.

გამოჩნდა ქალი ლამაზი,

შავის ტანსაცმლით მოსილი,

როგორაც ალყა ტანადა,

ვარსკვლავი ციდამ მოცლილი.

- აი, სტუმარი მოგვარე, -

ღვთის წყალობაა ჩვენზედა, -

როგორც დაგვხვდები, დიაცო,

ებლა ჰკიდია შენზედა.

ქალმა სალამი მიართო:

- სტუმარო, მოხვედ მშვიდობით!

- შენდაც მშვიდობა, გაცოცხლოს

თავის ქმრითა და წილობით!

სტუმარს აბჯარი წაუღო,

მიიპატიჟეს შინაო;

ქალი მისდევდა უკანა,

ჯოყოლა მიდის წინაო;

თან მისდევს ზვიადაური,

ძმობილი გაიჩინაო.

IV

კაცი რომ სჩანდა სახლშია,

ჭადარ-შერთული, ხნიერი,

წამოდგა ისიც ფეხზედა,

როგორც კლდის ვეფხვი, ძლიერი.

სტუმრად მოსული უცნობი,

სტუმარს პატივს სცემს სხვისასა,

ფეხზე ადგომა წესია,

წესს ვერ დაარღვევს მთისასა.

მაგრამ, როს ნახა უცნობი,

ფერი დაედო მგლისაო;

ადვილად აიცნობოდა,

რასაც ფიქრობდა ისაო.

არ ეჭაშნიკა დროულს ქისტს

დანახვა უცხოს ყმისაო.

გული სცემს ბრაზმორეული,

სახეც არ ჰმაღავს ამასა,

ხანჯრისკე ხელი მიუდის,

ჩუმად სინჯავდა დანასა,

მაგრამ სტუმარი სხვის სახლში

ვერ გაჰშლის ხათაბალასა.

ადგა და ჩუმად გავიდა,

თითზე იკბინა მწარედა,

სამჯერ ჩაიკრა გულს ხელი,

როცა გავიდა გარედა.

წავიდა. კარი-კარ დადის,

ენასა ჰლესავს შხამითა:

“ქისტებო, ჩვენი მოსისხლე

შემოგვეპარა ღამითა.

სჩანს, რო ჯოყოლა ვერ იცნობს,

არ უნახია თვალითა

ეგ ჩვენი ამომგდებელი,

ჩვენი მრბეველი ძალითა;

გაუმადლარი მუდამ ჟამს

ჩვენის სისხლით და ძვალთა

დღეს ჩვენს ხელთ არის, ვეცადოთ,

ვაგემოთ გემო მწარია,

მაგათ მოკლული ამ ზაფხულს

გვყავს უპატრონო მკვდარია.

სთქვით, თუ არ ვამბობ სიმართლეს,

თუ ჩემი სიტყვა მცდარია?!

გაიგოს ჩვენმა დუშმანმაც,

არ გვაქვს უჯიშო გვარია.

მიკვირს ჯოყოლას ჭკვისაგან,

მტერს რად გაულო კარია,

ვისა ჰმასპინძლობს ჭკვათხელი,

ცნობაზე რად არ არია?!

ცხვირიდამ უნდა ვადინოთ

ზვიადაურსა ძმარია,

თუ არა, დიაცთ დაუთმოთ

ჩვენი ხმალი და ფარია”.

აღელვდენ ქისტის შვილები,

ყველამ შაიბა ხმალია,

აღელვდა მთელი სოფელი:

ბაღი, კაცი და ქალია.

უნდა შასწირონ თავის მკვდარს

ზვიადაურის თავია;

უნდა მტრის საფლავზე დაკლან,

როგორაც წესი არია.

გაგზავნეს ერთი მზვერავი,

თან აბარებენ ჩუმადა,

მივიდეს ჯოყოლასთანა

მეზობლურადა, ძმურადა;

სოფლის განზრახვა არა-გზით

მას არ ჩაუგდოს ყურადა.

ივახშმოს, იმუსაიფოს,

გაიგოს სტუმრის ლოგინი;

ღამე დაესხნენ, შაკონონ,

არ უნდესთ ბევრი ლოდინი.

მივიდა მოყურიადე

ლაქარდიანის ენითა,

სახელს ულოცავს ჯოყოლას,

ლაღობს, არ არის წყენითა.

ხალვათობს, ამბობს ამბებსა,

ენას აკვესებს კვესითა.

ვინ იცის, გული სავსე აქვს

გველის შხამით და გესლითა.

ივახშმეს. თვისი სტუმარი

მასპინძელს მოსწონს გულითა.

“კარგი ვაჟკაცი ეტყობა”, -

ფიცულობს თავის რჯულითა:

“ეს ერთი ცნობა, ხვალ ძმობა,

ერთად შევთვისდეთ სულითა”...

მიიპატიჟა საძილედ,

დაუთმო თვისი ლაჭანი.

- არაო, - სტუმარი ეტყვის, -

არ მინდა ლეიბ-საბანი.

მე დერეფანში დავსწვები,

შინ ძილს არც-კი ვარ ჩვეული...

ასრულდა მისი წადილი,

გულიდამ ამოწეული,

მოყურიადეს ეს უნდა,

ამად არს აქ მოწვეული.

წავიდა გახარებული,

შეატყობინა ყველასა.

მამლის საჯდომი თუ იცის,

მეტი რა უნდა მელასა?!

v

- რა ამბავია, დიაცო?

ხმალი მინდა და ხანჯარი!

სახუმრო საქმე არაა,

თავზე დაგვესხა მტრის ჯარი!

ნამდვილ აკლებას გვიპირობს,

გვალატობს ჩვენი სტუმარი;

ძმობით და მეგობრობითა

შემოგვაპარა ლაშქარი!

სუ, დაიცადე!.. მოვსტყუვდი...

ჩვენი ქისტები არიან.

რისთვის მოვიდნენ ამ დროსა,

რას ბჭობენ, ვის რა სწადიან?!

ყური დაუგდე კარგადა,

კაცისა მესმის ხრიალი.

რა მქისე ხმაურობაა,

რა საზარელი გრიალი!

ჩემს სტუმარსა ჰკვლენ, სწორედა,

უდგასთ ხანჯრების პრიალი.

უყურე უნამუსოთა,

ჩემს ოჯახს როგორ ჰქელავენ!

ჩაიგდეს ჩემი კაცობა,

ფებს ქვეშ ტყლაპვიით სთელავენ,

გავიგო, აბა, წავიდე,

რაზე, რისთვისა ჰელავენ?!

ეს სთქვა ჯოყოლამ, წამოდგა,

ხელ-ხანჯრიანი წავიდა.

გააღო სახლის კარები,

შეუპოვარად გავიდა.

- რას სჩადით? - შემოუძახა: -

ვის სტუმარს ჰბოჭავთ თოკითა?

რად სტეხთ საუფლო ჩვენს წესსა,

თავს ლაფს რად მასხამთ კოკითა?

ჩემს სჯულსა ვფიცავ, სისხლს დავღვრი,

განანებთ ბრიყვულს ქცევასა,

განანებთ, თუმცა ძმანი ხართ,

ჩემის კაცობის ქელვასა!..

- რას ამბობ, შტერო, რას ამბობ?

რად არ მოდიხარ ცნებასა?

მოსისხლე სტუმრის გულისთვის

მუძუს ვინ მოსჭრის დედასა?! -

შემოუძახეს ქისტებმა

ერთხმად, ძლიერად, ჭექითა: -

შენ და შენს სტუმარს, ორივეს

ერთად გადგისვრით ბექითა.

თემს რაც სწადიან, მას იზამს

თავის თემობის წესითა.

მთელის ქისტების ამომგდე

სტუმრად რადა გყავ სახლშია?

ზვიადაურის სახელი

ზავშვამაც კი იცის მთაშია.

ეს იყო მუდამ, ჭკვათხელო,

ჩვენის გაჟღეტის ცდაშია,

მგლურად რო გვეტევებოდა,

რო გვიჯდებოდა გზაშია.

ჯოყოლა ცოტას შეფიქრდა,

პირს სინანული წაესო,

თითქოს ნატყორცი ისარი

ზედ გულის კოვზზე დაესო.

- თვით ამან მოჰკლა შენი ძმა

არყიანებში თოფითა,

ჩვენ ვიცნობთ მაგის სახესა,

გადალესულსა ცოფითა.

“გახლავართ ზვიადაური!” -

ჩამოგვკიოდა გორითა;

სულ კარგად ვიცით, ცხადადა,

თვალს ვადევნებდით შორითა.

აავსო ფშავ-ხევსურეთი

აქით წასხმულის ძროხითა.

უკან გაუდგა ლაშქარსა

ფეხმარდი, ლეგის ჩოხითა.

თავს რად იმურტლავ, ბეჩავო,

გაუმამღარის ღორითა?

გული როგორ არ გერევა

მაგასთან ჯდომა-ყოფნითა?!

- ეგ მართალია, იქნება...

რა უნდა მითხრათ მაგითა,

მითც ვერ მიაბამთ ჩემს გულსა

თქვენს გულისთქმასთან ძაფითა.

დღეს სტუმარია ეგ ჩემი,

თუნდ ზღვა ემართოს სისხლისა,

მითაც მე ვერ ვუღალატებ,

ვფიცავ ღმერთს, ქმნილი იმისა.

მე გთხოვ გაუშვა, მუსაო,

ნუ სტანჯავ უდიერადა,

როცა გასცდება ჩემს ოჯახს,

იქ მოეპყარით ავადა.

ვის გაუყიდავ სტუმარი?

ქისტეთს სად თქმულა ამბადა?

რა დავაშავე ისეთი,

რომ მომიხედით კარადა?

თვის რჯული დაგვიწყებიათ,

მიტომ იქცევით მცდარადა;

ჩემს ოჯახს პასუხს რით აძლევთ?

სახლში ხართ, განა შარადა!

ვაი თქვენ, ქისტის შვილებო,

მომდგარნო ჩემს კარს ჯარადა!

უიარაღოს აწვალებთ,

გული რასა ჰგრძნობს თავადა?

მუსა (ჯოყოლას)

შენაც ამასთან შაგკონავთ,

თემის პირს რომ სტებ, თავხედო!

ჩვენის ნარჩევის დარღვევა

შენ როგორ უნდა გაჰბედო?

აჰყეფდი ქოფაკივითა,

აბდა-უბდაობ შტერადა;

ამ გიაურის გულისთვის

ძმებსაც ეპყრობი მტერადა.

არ იცი, რომ შენი საქმეც

დღეიდგან წავა ცერადა?!

ჯოყოლა (მუსას)

რაო? ქოფაკო?! შენ ამბობ?

ახლა ძალადაც გამხადე?! -

იძრო ხანჯარი, მუსასა

გულში უმარჯვა ვადამდე.

- უყურე თვით ძაღლს, უყურე,

გამითამამდა სადამდე!

ჩემის კაცობის დამქცევნო,

ლანძღვასაც მემართლებითა?

ალლახსა ვფიცავ, გაგმუსრავთ,

მანამ ამკაფავთ ხმლებითა,

გრისხავდესთ ცა-ქვეყნის მადლი,

უსამართლობას შვრებიოთა!

- რა ქნა უღმერთომ, რა ქნაო,

გაგიჟდა, ჭკვაზე მცდარია... -

ჯოყოლას თავზე დაეცა

მთლი ქისტების ჯარია,

ხელი შაუკრეს... არ მისცეს

ნება, ეხმარა ხმალია...

ხელ-ფეხშაკრული დერეფანს

დააგდეს, როგორც მკვდარია.

წყევლა ხალხისა ჭექაა,

ნაფურთხი - წვიმის ცვარია.

წამოიყვანეს დაჭრილი,

ზვიადაურიც სტანია.

რას ამბობს ზვიადაური?

სახე რადა აქვს მტკნარია?

ბოდმა მიტომ ჰკლავს ვაჟკაცსა,

რომ ხელთ არა აქვს ხმალია:

“ჩამიგდეთ ხელში, ძაღლებო,

კარგი დაგიდგათ დარია”.

ამას ამბობდა დინჯადა,

სხვად არას მოუბარია.
მიჰყავდათ სასაფლაოზე,
სადაც ქისტების მკვდარია,
უნდა თავის მკვდარს შესწირონ,
რომ იქ უზიდოს წყალია,
მსახურად ჰყავდეს, მორჩილად,
და გაუბანდოს ჯღანია...

VI

სოფლისა გაღმა გორია,
დამწვარი, ქვიშიანია.
ბევრი წევს იქა ვაჟკაცი,
გულ-ლომი, ჯიშიანია.
ძირს მისდგამს ბექი მდუმარე,
ნადვარი, თიხიანია.
ხმალ-ხანჯრის, თოფის მხმარეთი
არა სძგერს გული მაგარი;
იმათ სჭამს მიწა უენო,
სასტიკი, გაუმადლარი;
მასში ეშლება ყველასა
ადამიანის იერი...

ვერ გვიხსნის სიკვდილის ბჯღალით

ძალა, ვერც სიტყვა ცბიერი.

ბუნების ცოდვა ესაა,

მუდამ საწყინო ჩემია:

ავსა და კარგსა ყველას ჰკლავს,

არავინ გადურჩენია.

ყველა მგზავრთათვის ინთქმევა,

როცა იღუპვის გემია!..

მზე ჯერ არ ამოსულიყო,

ნამს ჯერ ბალახზე ეძინა,

არ დაებერა ნიავსა,

დაბლა არ ჩამოეფინა,

ურიცხვი კაცი და ქალი

ქალაზე შამოეფინა.

მოჰყავდა ზვიადაური

ხელშეკონილი გროვასა,

ყველას უხარის მის მოკვლა,

ან ვინ დაიწყებს გლოვასა?!

სიკვდილი ყველას გვაშინებს,

სხვას თუ ჰკვლენ, ცქერა გვწადიან;

კაცნი ვერ ჰგოდნობენ ბევრჯელა,

როგორ დიდს ცოდვას სჩადიან.

რამდენი ავსული ვიცი,

წარბშეუხრელად დადიან;

თავის მტანჯველის შემუსრვა

ან კი ვის არა სწადიან?!

VII

აი საფლავიც ქისტისა,

ხალხი მოერთყა გარსაო,

მოლა მოჰყვება ლოცვასა,

იხსენებს თავის მკვდარსაო:

“ნუ იტანჯები, დარლაო,

ნუ შეიწუხებ თავსაო,

მოვსდეგით შენი მოძმენი

შენის სამარის კარსაო,

მსხვერპლსაცა გწირავთ, იხარე,

არ გაჰმევთ მტრისა ჯავრსაო”.

- ძაღლ იყოს თქვენის მკვდრისადა! -

ვაჟკაცი იღებს ხმასაო,

ბეწვს იშლის ბრაზმორეული,

როგორაც ვეფხვი - თმასაო.

საკირის ცეცხლი ედება

სამსხვერპლოს გულის-თქმასაო.

რა მოსდრეკს წარბ-დაღრუბლილსა,

ქედ-ჩაჟანგებულს მთასაო!

აქცევენ ზვიადაურსა,

ყელში აბჯენენ ხმალსაო:

“დარლასამც შეეწირები”,

ყველა დასძახის მასაო.

“მაღლ იყოს თქვენის მკვდრისადა!” -

უპასუხებდა ხალხსაო.

არ იდრიკება ვაჟკაცი,

არ შეიხრიდა წარბსაო.

გაოცდენ ქისტის შვილები,

ხალხი დგებოდა ყალხსაო.

“ლამის რომ არ შეეწიროს,

ერთი უყურეთ მაღლსაო!”

ჰყვირიან, თანაც ნელ-ნელა

ყელში ურჭობენ ხმალსაო.

“მაღლ იყოს”, ყელში ამბობდა,

მანამ მოსჭრიდენ თავსაო!

“უცქირეთ, ერთი უცქირეთ,

არ ახამხამებს თვალსაო!”

სიცოცხლე ჰქრება, სისხლი დის, -

ზვიადაური კვდებოდა,

გული ვერ მოჰკლა მტრის ხელმა,

გული გულადვე რჩებოდა.

და ამ სურათის მნახველი

ერთი დიაცი ბნდებოდა,

ცრემლებს ჰმაღავდა ლამაზი,

ხალხზე უკანა დგებოდა.

მიშველებასა ჰლამობდა:

“ნუ ჰკლავთ!” ეძახის გულიო,

ფიქრობდა ბრაზმორეული:

ნეტავი მომცა ცულიო,

ნეტავი ნებას მაძლევდეს

დედაკაცობის რჯულიო,

რომ ეგ ვაცოცხლო, სხვას ყველას

გავაფრთხობინო სულიო.

ნეტავი იმას, ვინაცა

მაგის მკლავზედა წვებოდა,

ვისიცა მკერდი, აწ კრული,

მაგის გულ-მკერდსა სწვდებოდა!

ნეტავი იმას ოდესმე

ქმრის ტრფობა გაუცვდებოდა?!

ქისტები გაწყრენ, იტკიცეს:

ვერ აუსრულდათ წადილი,

ვერ გაუკეთეს თავის მკვდარს

მის შესაფერი სადილი.

დაკლულმა დაჰკლა მათ გული

და გაუცრუა ქადილი.

შეურაცხყოფილთ უნდოდათ

ერთად გაემართ ხანჯრები

და გაეკეთათ მკვდრის გვამზე

სისხლით ნაღები ფანჯრები.

მაგრამ ვერ ჰბედვენ, სცხვენიათ:

“ცოდვია!” - ყველა ჰფიქრობდა.

ხალხის გული და გონება

სასინანულოდ მიჰქროდა.

სთქვეს, როცა სახლში გაბრუნდენ,

თავ-თავქვე ჩამოდიოდენ:

ხომ მაგას არ მოვუკლავდით

მტრებს, ავს რომ არ სჩადიოდენ?

კარგი ვაჟკაცი ყოფილა,

ყველა ალლახსა ჰფიცავდა,

იმიტომ ვეფხვებრ გვებრძოდა,

თავის მიწა-წყალს იცავდა.

მაგრამ მტერს მტრულად მოექე,

თვითონ უფალმა ბრძანაო,

ის სჯობს, რაც მალე ვეცდებით,

გულში ჩავურჭოთ დანაო.

წავიდნენ. ზვიადაური

ზეზე გაწირეს ტიალად.

თუნდა ძაღლებმა ათრიონ,

ფრინველთა ჯიჯგნონ ზიარად;

არ შაეწირა, ეგდოსო,

ეგეც ეყოფა ზიანად.

ამას იძახდენ ქისტები

თავმოწონებით, ხმიანად.

ამ ხმასვე იმეორებდენ

ბნელი ხევეები მთიანად.

ჩამოდგა სადამოს ჟამი,

მთიდამ მზის სხივი ჩამოხდა,

სიბნელე მოიპარება,

სინათლეს სული ამოჰხდა.

დადგნენ, სულ დადგნენ მზის სხივნი,

აღარ ელავდა ქვიშაო;

აღარსადა სჩანს, გამქრალა

თეთრი თმა შავის მთისაო;

ნაღვლით ნაქარგი, ნაქსოვი

სახე იმ სალის კლდისაო,

რო მუდამ მგლოვიარეა,

ცრემლი ანკარა სდისაო.

სიკვდილსა გლოვა უხდება,

მკვდარს ძმას - ტირილი დისაო,

ტყესა - ხარ-ირმის ნაფრენი,

ზოგ დროს - ყმუილი მგლისაო.

ვაჟკაცსა - ომში სიკვდილი,

ხელში - ნატეხი ხმლისაო,

ომს - ლხინი გამარჯვებულთა

და დამარცხება მტრისაო.

ზვიადაურსა გლოვობდა

შფოთვა და ბორგენა წყლისაო,

ნიავად ჩამონადენი

ოხერა მაღალის მთისაო.

ცრემლი ნისლეზის ჯარისა

ნაბრძანებია ღვთისაო.

და წყაროს პირზე დიაცი, -

ტურფა, ლამაზი, - ქისტისა,

შუბლზე და მკერდზე წყალს ისხამს,

დრო და დრო გული მისდისა.

ბევრი იტირა ჩუმადა,

თუმცა დრო და დრო ჰკრთებოდა,

ზვიადაურის სიკვდილი

თვალეზში ელანდებოდა.

სტიროდა, მაგრამ ტირილი

არ იყო, ეხატებოდა:

ერთ მხრივ ხათრი აქვს თემისა,

მეორით - ღმერთი აშინებს,

ქისტეთის მტრისა მოზარეს

თავს რისხვას გადმოადინებს.

ეს ფიქრი გონებისაა,

გული თავისას შვრებოდა,

კაცის კაცურად სიკვდილი

გულიდამ არა ჰქრებოდა.

ქალის გულს იგი სურათი

შიგ გაეყარა ისრადა;

იმან დაადვა ლამაზსა

დაკლულის გლოვა კისრადა.

სიბნელეს უცდის, მივიდეს,

ღამით იტიროს მკვდარიო;

იმას აღარა ჰფიქრობდა,

ჯოყოლა როგორ არიო.

ვის ცოლი ვის ქმარსა სტირის?

რას სჩადის ჭკვაზე მცდარიო?!

იქნება ჰკლავენ ჯოყოლას,

სახლსაც შაუხსნეს კარიო!

წამოდგა, იხედებოდა,

როგორც დამთხვარი ნადირი,

ხედნებ-ხედნებით ამოვლო

ხევის კლდიანი ნაპირი;

წევდიადში საზარლად ისმის

წყალთ ანამრახი საყვირი.

ამოვლო კრძალვით საფლავთან,

მკვდარსა მუხლ-მოყრით დაეყრდნო,

ქვითინებს გულამოსკვნითა,

ცრემლსა სიპი ქვა დაედნო,

აიხსნა დანა, მიჰმართა

ზვიადაურსა იმითა,
ააჭრა ნიშნად, სახსოვრად
სამი ბალანი პირითა,
ჩიქილის ტოტში შეხვია
ბროლის თითებით თლილითა...
ეს რა ხმა ესმის, დგანდგარი?
ყურებს გაუდის ჟივილი...
საფლავებიდან მოესმის
მკვდრების წყრომა და ჩივილი!
თითქოს ბალებიც ატირდენ,
გაუდისთ მწარედ წივილი!
საერთო წყრომის ხმა ისმის,
საერთო გულის ტკივილი:
“რას შვრება უნამუსოვო”,
გამწარებულნი ჩიოდენ, -
“მაღალი ღმერთი გრისხავდეს!”
სამართ შემოჰკიოდენ.
აჩქარებული ღრუბლები
ცის პირზე გადმოდიოდენ.
გაიქცა, მირბის, იხედავს, -
მკვდარნი მისდევენ, სწორია.

“შინით სად გაგვეხვეწები,

აქით თუ გაგვეშორია!”

ხმა ისმის დანადევნები,

მასვე იძახის გორია,

გარშემო დაყუდებული

განა ერთი და ორია.

“უნამუსოვო”! მისძახდენ

ტანდაწკეპილნი დეკანი,

ბალახნი, ქვანი, ქვიშანი,

იმ არე-მარეს მდებარნი.

აგერ, საფლავით ამოდგა

მისი მკვდარი ძმა ებარი,

თავის ტოლებში უსწორო,

ქისტეთს გათქმული მხედარი.

თან მიჰკიოდა თავის დას,

სიტყვა პირს მოსდის მჭეხარი:

“ვაჰ, დაო, დაო, რა მიყავ?

რისხვა რად დამეც მედგარი?

მეორეს საფლავში ჩამდევ,

ერთს სამარეში მდებარი!

მაგით მიმტკიცებ ღობასა,

შენი ქალობა ეგ არი?!”

ბილიკზე მოსუნსულებდა

სასაფლაოსკე მყეფარი.

VIII

- სად მიხვალ, სადა, წყეულო?

საითკე მიეჩქარები?!

ვინ გაჭმევს კაის ყმის ლეშსა?

ძაღლო, დაგიდგა თვალები!

შენს საჯიჯგნადაც გამხდარა

ზვიადაურის ძვლები!? -

სთქვა ეს აღაზამ და ქვებსა

ესროდა ხშირა-ხშირადა.

მირბის და მისდევს შმაგადა

კლდიანის ხევის პირადა.

ხმა ისევ ესმის მკვდრებისა,

მას ბანს აძლევენ მთანიცა,

სამდურავს ეუბნებიან

აღაზას გიშრის თმანიცა.

მოუახლოვდა თავის სახლს,

სინათლე მოსჩანს იქითა;

უნდა იძახოს: “მიშველეთ”,

ხმა მიაწვდინოს შიგითა.

მაგრამ ვერ ამბობს ვერაფერს,

ოფლი წყლად მოსდის შუბლზედა.

მივიდა სულშეხუთული

და გადაიქცა ზღუბლზედა.

კერის პირს იჯდა ჯოყოლა,

მუხლი გადევდო მუხლზედა.

“ვაჰმეო,” - ეს კი იძახა,

სიტყვა გაუშრა ენაზე.

ქმარმა მოჰხვია ცოლს ხელი

და მიათრია კერაზე.

- რა დაგემართა, დიაცო? -

ჩაეკითხება მშფოთარე, -

სხვა სადარდელი მაკლია,

ახლა შენ მექმნა მოზარე?!

რა დაგემართა, რა არი?

მითხარ, გახსენი ბაგეო!

ხომ არვინ მოიწადინა

გადაეგორე მკლავზეო?

მითხარ, არ გაჭმევ იმის ჯავრს,

ვანანებ ემავ წამზეო.

ჩემის ნამუსის შემბლავს

მალე მოვიყვან ჭკვაზეო,

როგორც ვანანე მუსასა

მიხდომა სხვისა კარზეო. -

პასუხს ელოდა ცოლისგან,

დასჩერებოდა თავზეო.

და თანაც ხანჯარს ჰბლუჯავდა,

ხელი ეკიდა ტარზეო.

ქალი ვერაფერს ამბობდა,

გაჰმტკნარებოდა სახეო.

თავს დასტრიალებს ჯოყოლა,

ელის, რას ეტყვის ცოლია,

შუადამის დროს აღაზამ

თანთან მოიცა გონია.

უთხრა ჯოყოლას: - "რას ამბობ?

თავი რად დაიღონია?

რად მოიგონებ იმასა,

რაიც არ მოსაგონია?

სულ ტყუილია... კაცისა

არსად მინახავს ჭაჭანი,

ვინ გამიბედავს მაგასა,

რად მინდა ლეჩაქ კაბანი?!

სასაფლაოდამ დავბრუნდი,

შენს ცხენს ვეძებდი ხევებში,

ცხენის მაგივრად ბედკრული

შიგ შევერიე დევებში.

დამიხვდა შავ-ნაბდიანი,

უზარმაზარის ტანისა,

ჯერაც თვალეზში მიელავს

სიმყრალე იმის კანისა;

დიდ-ყურა, კბილებ-ღაჯუნა,

უმსგავსო, ფერად შავისა;

ხელები გამომიწვავდა,

დიდი ხელები თავისა,

მთის ოდნად სჩანდა მის თავზე

მოშავფრო ქუდი ტყავისა.

თან მითხრა: ჩემთან წამოდი,

ჩემთან იცხოვრე, ქალაო,

ბევრი მაქვს ოქრო და ვერცხლი,

არაფერს დაგიმალაო.

მე გამოვიქე, შევშინდი,

დევიც მომდევდა ღრიალით;

მთელი ქვეყანა იძვროდა

იმის ფეხებს ქვეშ გრიალით;

მზარავდა ეს ხმაც, მთა-ბარიც

წაღმა-უკუღმა ტრიალით,

ძლივს მოვალწიე და გამცნე

ჩემი ვაება ხრიალით”.

ჯოყოლა ეტყვის: დევს გარდა

სხვა რამ საქმეა კიდევა,

ჩემს ჭკვას არ სჯერა ნათქვამი,

ჩემი ფიქრები ირევა.

ნამტირალევი რადა ხარ?

ღაწვებზე ცრემლი გდენია;

ჩქარა სთქვი, სწორედ მითხარი,

თორემ ვერ მომითმენია!

სადარდო, საგულისხმო რამ

გრძნობა გულს გადაგფრენია.

ჩემს თვალებს ვერ დაემალვის

იმ გრძნობის ნაკვალევი;

არ შაიძლება არ დაჩნდეს

ნასვამი, დანალევი!..

- რა დაგიმალო, ჯოყოლავ,

ან რად შემრისხავ თქმისადა? -

ეტყოდა ცოლი და ნაზი

თრთოლა მიეცა ხმისადა: -

ცრემლები შემიწირია

იმ შენის მეგობრისადა.

ძლიერ შემბრაღდა ბეჩავი,

რომ უცხოეთში კვდებოდა,

არც ნათესავი, არც მოძმე,

რომ ვისმე შეჰბრაღებოდა!

მაგრამ, როს ჰკლავდენ ხანჯრითა,

ოდნავაც არა ჰკრთებოდა.

იქნებ შენც გცოდე, ღმერთსაცა,

მაგრამ ვიტირე, რა ვქნაო!..

- მაგისტვის როგორ შეგრისხავ?

ტყუილს სჯობს სიმართლის თქმაო.

იტირე?! მაღლი გიქნია,

მე რა გამგე ვარ მაგისა?

დიაცს მუდამაც უხდება

გლოვა ვაჟკაცის კარგისა.

IX

მეორეს დილას აღაზამ

ძროხა გარეკა მთისაკე,

ჩამოდიოდენ ფრინვლები,

იზიდებოდენ მკვდრისაკე;

აღაზაც მიიპარება

სასაფლავს თავს კლდისაკე.

იქიდამ აფრთხობს ყორნებსა,

სვავთა მხარ-მოფარფაშეთა,

ორბებსა გაუმადრებსა,

მკვდრის ლეშზე მოყაშყაშეთა;

ხელს ამუშავებს და ჰმაღავს

თვალეხს, მზებრ მოკაშკაშეთა.

კლდიდამ გადისვრის კენჭებსა

და თან წინდას ესოვს ვითომა,

ოსტატობს, ხალხმა ვერ შესძლოს

იმის ფიქრების მიხდომა.

X

ბისოს მოვიდა ამბავი,

ვით ნაქუხარი მეხადა:

“მოუკლავთ ზვიადაური,

ცით ჩამოსული სვეტადა,

ფშავ-ხევსურეთის ფარ-ხმალი,

გამოსადეგი მეტადა!”

შავის ამბისა გამგონეთ

ზარი გამართეს დედათა.

ბისოს ტიროდა ბებერი,

მოსთქვამს, ქვითინებს მწარედა:

“ზედკრული რად ვარ ცოცხალი?

მეც მიწას მიმაბარეთა;

მკლავნი მაჩვენეთ შვილისა,

მოიტათ, ჩამაბარეთა!

ჩემის შვილისა მარჯვენით

გულს მიწა მომაყარეთა;

ვაჰმე, რადა ვარ ცოცხალი?

რისთვის-და ვსთელავ არეთა?!

მკვდარნო, რად არ მეც ადრევე

თქვენთან არ დამიბარეთა?

როგორ ვიგონო თავის ძე

ურჯულოს არე-მარეთა?!”

ვაჟკაცთ გაიგეს ამბავი,

გასაგონარი ჭირითა,

ერთმანეთს გადაემრახნენ

ბოდმით შემკულის პირითა:

რად გიკვირთ, როცა ჩვენს მფარველს

ცხარის ცრემლითა ვსტირითა?!

გამოიტანეს შუბები

დუმით ნაპოხის ცხვირითა,

ფარ-ხმალით მოკაზმულები

ჯარს ამზადებენ დილითა.

ეს ხომ ახალი არ არის,

სისხლმა იდინოს მილითა.

იძახის აპარეკაი:

“საგმალი გინდათ კვირისა!”

“ქუდზე კაც უნდა წავიდეს!” -

ბაბურაული ჰყვირისა.

აღელვებულთა ბორგვნაა,

ხმა არ გეგონოსთ სტვირისა!

XI

- კარში გამოდი, ჯოყოლავ,

წყნარად ნუ სწევხარ კერასა,

რამდენი ხალხი მოერტყა

იმ ჩვენის მთების წვერასა!

ჩვენთან მოდიან სტუმრად,

ჩვენ გვიპირობენ წვევასა.

შეგვანანებენ დედათა

შვილთა აკვნების რწევასა.

საქონელს ერეკებიან,

რეულობაა როგორი?!

ავსო ჯარმა, გაჰხედე,

ჯარეგის თავი, სამ-გორი,

დამთხვალთა მენახირეთა

კლდეები მოსდევს ნაგორი.

წადი, უშველე თავისებს,

მტრის დასახვედრად მირბიან,

შენც ისე წადი, ჯოყოლავ,

როგორაც სხვანი მიდიან.

- გავეყვე?! რას ამბობ, ჭკვა-თხელო?

არ გამივლევენ ახლოსა!

მარტოკამ უნდა ვიომო,

მთელმა ჯარეგამ მნახოსა;

ვინ ერთგულია, ვინ არა,

ქვეყანამ დაინახოსა.

ქისტებს ორგული ვგონივარ,

გამდგარი თავის რჯულზედა,

ჰფიქრობენ, ვითომ ჯოყოლამ

თავი გაჰყიდა ფულზედა,

ქისტეთის მოღალატე ვარ,

ხელაღებული სულზედა;

მოაქვთ და ცოცხალს მადებენ

საფლავის ქვასა გულზედა.

ამას ამბობდა ჯოყოლა,

თან აბჯარს ისხამს ტანზედა:

წელზე შაიბა ფრანგული,

თოფი გადიგდო მხარზედა,

ქისტს არ მაუდის ჯიშადა

მუზარადის დგმა თავზედა.

მარტოკა მიდის ცალს მხარეს,

თავდადებული ცდაზედა,

მტრის დასახვედრად სხვანიცა

შამოეფინნენ მთაზედა.

ჩამოდის ხევსურთა ჯარი
დროშა მოჰქონდა წინასა;
მიჰმართეს სასაფლაოსა,
მდუმარეს ქისტთა ბინასა:
მოძებნონ თავისი მკვდარი,
მოკრიბონ გმირის ძვალები,
ზვიადაურის მტანჯველთა
ძირში მოსთხარონ თვალები.
დაუხვდათ ქისტის ჯარიცა,
ხევ-ხევის პირას მალული;
შამოესროლეს თოფები,
მაჟრები შემოსალტული;
გზას არ უთმობენ ხევსურთა
ბიჭები ამოსხარტული.
ორივე მხრიდამ თოფებსა
ზედ დაკიჟინით ისვრიან,
ორსავე საქმე აწუხებს,
ორნივე მედგრად იბრძვიან.
ბლომად დალია ტყვიამა
სისხლი, - მოძოვა ქუჩია,
მაინც არ გატყდენ ქისტები,

სდგანან ვით ციხე-ბურჯია.

ბაბურაულმა ხევსურთა

ხმალ-და-ხმალ ჩასვლა ურჩია.

მივიდა საქმე ხმალზედა,

ფარმა გზა მისცა საკაფი,

სამევარი აქვთ ხევსურთა

ძვირი განძი და ალაფი.

ფარო, ნუ ჰმტყუენობ გორდასა,

შენა ხარ მაგის ჯალაფი;

თავქვე მორბინალთ ხევსურთა

წინ კლდე დაუხვდათ წარაფი.

კლდიდამ გადუხტა უეცრად

ქისტი ხმალ-მოღერებითა,

აკვირვებს ქისტის ლაშქარსა

მტრის ჯარის მოგერებითა.

ზოგს მოტყუება ეგონა,

ამბობდენ მოჩვენებითა:

- ეგ ვინ უხვდება ხევსურთა?

ჩვენი მხარეა, ვინ არი?

- ეგ უნდა ჯოყოლა იყოს,

სწორედ, ნამდვილად ის არი! -

სთქვა ერთმა, სხვანიც დასთანხმდენ,

გაოცებულნი უცქერენ.

როგორ არ უფთხის გროვასა,

თუმცა ხმალ-ხანჯრებს უღერენ.

მოჰკლეს კიდეცა, იქცევა,

მკერდს ხანჯრის წვერით უწერენ.

ქისტ გაუხარდათ დიაღაც, -

“მოჰკლან, თუ მოჰკლეს - ახია!

ეხლაც მასხარად აგვიგდო,

წინად ხომ ბევრჯელ აგვრია,

სოფლისა გადრა ინდომა,

ჩვენ-კი ტალახში გაგვრია.

მარტოკა მტრის ჯარს დაუხვდა,

სწორედ დავლათით დაგვრია.”

ხევსურთ ჯოყოლა გაწირეს

მკვდარი, კლდის თავსა, კეტამზე.

თითონ დაესხნენ ქისტებსა,

ჩამოეფინნენ ფერდაზე.

გახდა ხმალ-ხანჯრის ტრიალი,

დაკრული მიდის მკერდამდე;

ფარ-ხმალის ჩხერა, წკრიალი

ცას ადიოდა ღმერთამდე.
გაიქცა ქისტის ლაშქარი,
კოშკებს მიჰმართა გრიალით,
უკან მისდევენ ხევსურნი,
თავზე ჩაჩქნების პრიალით;
მოკრიბეს სასაფლაოზე
ზვიადას ძვლები ტრიალით:
ზოგი სად ეგდო, ზოგი სად,
ფრინველთ ნაჯიჯგნი ფრიალით.
მოკრიბეს ძვლები ხურჯინში
და გამობრუნდენ შინათვე,
ასრულეს გულის წადილი,
დანაპირები წინათვე.
გამორეკეს ცხვარ-ძროხა,
გადმოავლიეს მთანია;
ამოიყარეს მტრის ჯავრი,
სადარდო რაღა არია?!
უცხოეთს მაინც არ დაჰრჩათ,
შინ მოაქვთ თავის მკვდარია,
ფშავ-ხევსურეთის იმედი,
ქავ-ციხე, რკინის კარია.

მომმენი დაიტირებენ

თავის მკვდარს თავის წესზედა,

მიაბარებენ სამარეს

მამა-პაპათა გვერდზედა:

ძვირად ღირს დანადინარი

თავისის ცრემლი მკერდზედა!

XIII

- უცხოს კაცისა მოზარევ,

ხევსურთ მოგიკლეს ქმარია.

წადი, იტირე, აღაზავ,

სამარეს მიაბარია.

თავს დაჰყრანტალეზს ყორანი,

წვერ-ულვაშს უცრის ქარია.

- შენს მტერსა ისეთი ყოფნა,

რო ჩემი ყოფნა მწარია!

აღარვინ მივლის ახლოსა,

არვინ მიჭირა მხარია.

იქვე დავმარხე კლდის თავზე,

საფლავიც გავუთხარია;

სუყველამ ზურგი მაქცია,

ყველაყა განზე მდგარია.
სასაფლაოც კი შემიკრეს,
რო დამემარხა ცხედარი:
ჯოყოლამ გვიღალატაო,
მაგის ადგილი ეგ არი,
საცა მარტოკა ომობდა,
ჩვენთვისა ჩირქის მცხებარი,
თემის პირისა გამტეხი,
ორგული, დაუდეგარი.
ცეცხლი მწვავს, ძმაო, ცეცხლი მწვავს
უალო, მოუდეგარი;
გულს მიკლავს, გონებას მირევს
ფიქრები გაუგებარი!
ცოლი სტიროდა ჯოყოლას,
ცრემლს ასხურებდა ხშირადა,
არჩვი ყელ-გადაგდებული,
თმა-ხშირი, მთვარე პირადა,
ეკერებოდა გულ-მკერდზე
ქმარს მარგალიტის ღილადა.

ღამეა ბნელი, დელგმაა,

დგანდგნარებს არე-მარეო.

ღმერთო, მოჰხედე ტანჯულთა,

უშველე, შაიწყალეო!

კარგი კარგია მაინცა, -

ბეჩავი შაიყვარეო!

ტანჯულთა ლოცვა-მუდარა

გულს ვარდად დაიყარეო!

თუ არ უშველი, საწყლების

სულები მიიზარეო!..

გეყო მაგდენი მუქარა,

ღრუბელო, გადიყარეო!

მდინარე მოჰქუხს, მრისხანებს,

ზედ ასქდებოდა ლოდებსა,

დღესაც ისევე ბოროტობს,

არ იცის, რისთვის ჰგოდებსა.

არ ეშინიან ტანჯვისა,

იმან არ იცის სიკვდილი.

ერთი რამ იცის მხოლოდა:

ცრემლის ღვრა, მაღლა ყვირილი,

მუდამ ჟამს უცინარობა,

მარტო ტირილი, ტირილი...

ქარი სცემს, დაბლა ხევებით

ჩამოკიჟინებს მთებითა;

ქალი სდგას, მდინარეს დასცქერს,

კლდეზე, გაშლილის თმებითა;

სხივ მიხდის ვარსკვლავს მაგონებს

მკრთალად მთრთოლარის ყბებითა.

არ იღებს ხმასა... შემკრთალი

ჰკრთის, რომ დასცქერის მდინარეს;

რა საზარლად ხმაურობს,

როგორ საზარლად მდინარებს!

ლაშ-დაღრენილი, სასტიკი

შავი ხეობა მძვინვარებს.

“თავს ნუ იკლავო!” აბა, თუ

ერთმა ურჩიოს მაინცა.

დახუჭა ქალმა თვალები,

მსწრაფლად მორევში ჩაიქცა.

- რაღად ვიცოცხლო, რიდასთვის?

ამას ჰფიქრობდა ქალია. -

ქისტეთში ჩემი ერთგული

კენჭიც კი არსად არია.

ორთავ შევცოდეთ ქისტებსა,
მათ შამიჩვენეს ქმარია...
მე უფრო დიდი ცოდვა მაქვს,
უცხოთვის ცრემლი ვღვარია.
წაიღო წყალმა აღაზა,
ლამსა და ქვიშას შაჰრია.

XV

იმ კლდის თავს, საცა ჯოყოლა
მოჰკლეს ხევსურთა ბრძოლაში,
ღამ-ღამ ჰხედავენ სურათსა
ზვავისგან ნაგალს გორაში:
კლდის თავს წადგება ჯოყოლა,
სასაფლაოსკე იძახებს:
“ზვიადაურო, ძმობილო,
რად არ მაჩვენებ შენს სახეს?!”
სასაფლაოდამ წამოვა
აჩრდილი ფარ-ხმალიანი,
გულზე უწყვია დაკრეფით
მკლავები სამკლავიანი.
მივა და მიესალმება

თავის ძმობილსა მდუმარედ.

იქვე აღაზაც ამოდის

სახე მოწყენით, მწუხარედ.

ენტება ცეცხლი მათს გვერდით,

მკრთალადა ბჟუტავს მთაზედა;

იმათ ჰმასპინძლობს აღაზა,

ჯიხვის მწვადს უწვავს აღზედა.

ვაჟკაცობისას ამბობენ,

ერთურთის დანდობისასა,

სტუმარ-მასპინძლის წესზედა

ცნობის და და-ძმობისასა.

როცა მათ ჰხედავს ერთადა

კაცი, ვერ ძლება ცქერითა;

მაგრამ გაჩნდება ჯანლი რამ

კურუმად შავის ფერითა,

დაეფარება სანახავს

წერა-მწერელის წერითა.

ზედ აწევს ჯადოსავითა,

არ დაიმტვრევა კვერითა,

ვერც შეულოცავს მლოცავი,

არც აიხდება ხელითა.

მხოლოდ მდინარის ხმა ისმის,

დაბლა მიქანავს ხველითა

და უფსკრულს დასცქერს პირიმზე

მოდერებულის ყელითა...

1893 წ.

სისხლის აღება, მკლელობისათვის მოკვლა, ყველა მთიელებსა აქვთ წესად, მაგრამ საფლავზე დაკვლა და ამგვარად „შეწირვა“ მაჰმადიანი მთიელების ადათია. ქრისტიანი მთიელები ამას ერიდებიან. ვისაც სწირავენ და საფლავზე ჰკლავენ, თუ არ შედრკა, მკდრისათვის „შეწირულად“ არ ჩაითვლება.